

CHƯƠNG II

(phần một)

Buổi sáng vùng cao, bình yên, phẳng lặng. Từng lớp sương mù tan dần...tan dần hiện ra trùng trùng điệp điệp một màu xanh của những đồi nương ngô thẳng tắp, từng đoàn...từng đoàn người mang những chiếc gùi, sau lưng đi làm rẫy. Tiếng trẻ con cười giòn bên lưng mẹ. Những người phụ nữ nở nụ cười sung sướng sửa lại chiếc địu, âu yếm nhắc nhở:

- Ngoan nào! Đừng nghịch nữa.

Hồng cùng cả nhóm vừa đi, tai lắng nghe tiếng suối chảy róc rách âm vang như một điệu nhạc vi vu, trầm bổng.

Tuyết vẫn còn băn khoăn mãi chuyện đêm qua. Cô kéo tay Tuyết:

- Đêm qua mình không làm sao mà ngủ được. Câu chuyện đêm qua của cụ già cứ làm mình ray rứt mãi.

- Mình cũng vậy. Không biết là chuyện “ Cô gái cưới cọp” ấy có thật hay không?

Người chủ nhà đi kể bên khế gật đầu:

- Là có thật đó các cô à.

Hồng nhanh nhẩu:

- Bác Rô! Bác cũng biết chuyện này nữa à?

Ông Rô chậm rãi nói:

- Không chỉ riêng bác mà cả buôn làng này ai cũng biết chuyện đó cả. Đó là một câu chuyện thần bí và thương tâm của cái buôn này.

- Có phải vì sự mất tích của các cô gái không bác?

- Phải. Hằng năm, cứ vào đến ngày cọp chết là buôn làng lại phải mất đi một cô gái hiền ngoan, xinh đẹp. Tai họa này không biết phải hứng chịu đến bao giờ?

- Chính quyền ở đây không có biện pháp gì ngăn chặn sao bác?

Bác Rô lắc đầu:

- Có. Nhưng vô hiệu quả. Các cô gái ẩn bị mất tích là một cách bí mật.

Tuyết nói lên ý nghĩ của mình:

- Cháu tin rằng có thể đây là một âm mưu của kẻ xấu lợi dụng sự huyền bí của chuyện “Cô gái cưới cọp”, mà làm điều ác. Chớ cô ấy là người hiền, dám hy sinh sự sống mà nhường cho người anh lên trước thì đâu có thể làm điều ác như thế.

Ông Rô lo sợ đảo dác nhìn quanh:

- Đứng! Cháu đừng nói thế mà xúc phạm đến thần linh. Hồn cô gái ấy thiêng. Chúng ta phải cúng tế hàng năm để buôn làng được bình yên.

- Chúng ta có thể cúng tế bằng những con vật mà. Sao lại dùng cả một mạng người.

- Đó là ý thần linh.

Như sợ mạo phạm, ông Rô chấm dứt câu chuyện:

- Cháu đừng nói nữa, bởi vì đã đến nương rồi. Ở đây rất gần chân núi, cô gái ấy thường hay cười cợt đi ngang đây lắm.

- Cháu còn nhiều điếm nghi ngờ.

Ông Rô xua tay:

- Đừng tự rước họa vào thân.

Rồi ông lầm lũi đi hái ngô. Hồng và Tuyết hợp cùng Duy và Phong hái ngô phụ giúp mọi người.

Duy vừa hái vừa hò reo:

- Mình thi đua nghe các bạn.

Phong hào hứng:

- Thi như thế nào?

- Ai hái nhiều nhất sẽ được thưởng.

- Thưởng gì?

- Một nụ hôn của Tuyết.

Tuyết nhăn mặt:

- Sao lại là Tuyết?

- Tại vì...tại vì...

Duy ngập ngừng càng làm Tuyết giận dữ:

- Duy phải nói cho rõ ràng nếu không thì Tuyết không tha cho Duy đâu.

Mặt Duy đỏ bừng như gấc chín:

- Vì môi Tuyết rất ngọt ngào.

Phong giơ tay:

- Tớ sẽ về giải nhất.

Duy phản ứng:

- Chưa chắc.

- Tớ nhất định thế.
- Tại sao cậu dám chắc là sẽ thắng?

Phong đưa tay chỉ vào ngực:

- Sức mạnh của tình yêu.

Lần này thì Tuyết đã giận thật sự:

- Các bạn đừng đem Tuyết ra làm trò đùa nữa.

Nhìn Tuyết sắp khóc, Phong thấy lòng mình se lại. Anh vỗ về:

- Xin lỗi. Bọn anh không cố ý làm cho Tuyết giận đâu.

Tuyết nhìn Phong với ánh mắt đôi hờn tha thiết:

- Sao lại đem Tuyết ra mà đùa giỡn như thế?

Trái tim Phong như thầm nói:

- “Không phải là đùa đâu Tuyết”.

Nhưng anh lại cười cầu hòa:

- Xin lỗi. Anh thành thật xin lỗi và tối nay anh sẽ đền bù lại cho Tuyết.
- Anh đền cho Tuyết cái gì?
- Một đêm ngắm trăng bên bờ suối.

Hồng chen vào:

- Có Hồng tham gia không hay là đêm trăng chỉ có hai người?
- Hồng! Làm sao mà Tuyết có thể thiếu Hồng được.

Hồng nháy giọng:

- Ôi giờ! Tình cảm thế.

Mặt trời đã lên cao. Những chiếc gùi đã đầy ngô. Ông Rô gọi ý:

- Các cháu hãy nghỉ một chút đi. Chúng ta nướng ngô ăn rồi sẽ cùng về làng.
- Hoan hô bác Rô.

Ngọn lửa bùng lên rồi tàn, để lại đống than hồng đỏ rực. Mùi ngô thơm phức là bao tử mọi người xôn xao.

- Thơm quá!

Duy hít hà, ông Rô giải thích:

- Ngô mới hái rất ngọt, các cháu tự nhiên đi.
- Cám ơn bác Rô. Chúng cháu không khách sáo đâu.

Mọi người cùng thưởng thức những trái ngô vừa thơm vừa ngọt. Ông Rô hài lòng cười sung sướng với thành quả lao động của mình.

No nê với những trái ngô, Phong kéo tay Duy đứng lên:

- Nào! Bây giờ đến lượt chúng ta gùi ngô về nhà thay cho Hồng và Tuyết. Các cô ấy đã thấm mệt rồi.

Duy vênh mặt:

- Chứ sao! Thanh niên thời đại mà.

Trong cái nắng gay gắt của buổi trưa, tất cả mọi người theo con đường cũ trở về làng. Trên lưng là những cái gùi đầy ngô. Mồ hôi nhễ nhại nhưng trên môi mọi người ai cũng rạng rỡ một nụ cười.

Đêm rừng! Bầu trời lấp lánh những ánh sao. Ánh trăng như một làn sóng tràn qua bóng cây, rải một vầng sáng vuốt ve mặt đất. Vạn vật như tắm mình trong ánh trăng dìu dịu...

Trong ánh trăng đêm huyền diệu, bốn người vừa đi vừa thưởng thức nét huyền ảo của thiên nhiên. Một dòng suối nhỏ chảy róc rách, nước lấp lánh bạc dưới ánh trăng.

- Thật là tuyệt diệu!

Tuyết vừa hít vào buồng phổi không khí trong lành vừa khen vừa đề nghị:

- Chúng ta xuống suối đi.

Phong nắm tay Tuyết:

- Các bạn có nghe gì không?

Duy ngóng tai lên:

- Nghe gì?

Phong thì thầm:

- Tiếng thở của rừng.

Cả bốn người cùng nhau đặt tay lên ngực lắng nghe. Xa xa, mơ hồ có tiếng thì thào của gió, từng chiếc lá uốn mình du dương tạo nên khúc nhạc trữ tình.

Người Tuyết như rung lên cảm giác ngọt ngào. Bằng một cử chỉ tự phát cô rút tay lại siết chặt đôi tay vào lồng ngực, như giữ lấy mơ ước của mình.

- Ôi, ước gì chúng ta được giữ gìn mãi cái không khí thanh khiết, huyền ảo của đêm rừng.

Phong say sưa nhìn Tuyết:

- Tuyết lẳng mạn ghê.

- Phong xem kia! Dưới làn tro óng ánh từ những ngôi sao đổ xuống, con đường đất vàng ướt đẫm sương đêm, hương thơm thoang thoảng của những chiếc lá non vừa nhú. Vách đá thẳng đứng soi bóng xuống dòng suối đang ngủ dưới ánh trăng.

- Phong cũng đã nghe được những tiếng vo vo nhè nhẹ của đám côn trùng. Chúng đang cùng nhau hòa tấu một khúc nhạc của đêm rừng.

Hơi thở của đêm rừng cũng như hòa vào hơi thở của đôi vai nhau, hòa cùng tiếng đập của trái tim tựa như tiếng hát của mùa xuân làm ngây ngất lòng người.

Duy và Hồng cứ đứng ngẩn người ra nhìn Phong và Tuyết. Hai người như hai kẻ mộng du đang lang thang trong hư ảo mà quên đi thực tế bên ngoài.

Hồng ngơ ngác hỏi:

- Các bạn làm sao thế?

Tuyết như lẳng đi cơn xúc động trong lòng cô cười gượng:

- Mình có làm sao đâu. Chỉ là một niềm vui vì đã cảm nhận được cái đẹp của thiên nhiên.

Hồng thở dài:

- Rất tiếc, nơi đây là nơi nguy hiểm gây biết bao tang thương cho con người trong buôn làng.

- Mình vẫn còn hoang mang về câu chuyện cô gái cưới cọp.

Duy đồng tình:

- Ai mà tin cho được cái chuyện hoang đường ấy.

- Tuy là hoang đường, nhưng tại sao các cô gái vẫn liên tục bị mất tích.

Phong bần khoản đưa thắc mắc của mình ra. Tuyết đề nghị:

- Chúng ta hãy tìm hiểu chuyện này để tìm cho ra một sự thật.

- Nhất định rồi!

Đang cùng nhau tranh luận, cả bốn người bỗng dừng lại đưa mắt nhìn về phía chân núi. Cô gái cỡi cọp lướt ngoài phía vách núi. Bóng ấy sừng sững dưới ánh trăng.

- Đuổi theo!

Theo tiếng Phong và Duy, Hồng và Tuyết cũng vận dụng hết tốc lực của mình để đuổi theo.

Cô gái mất hút vào chiếc hang. Duy định lao vào nhưng Phong cảnh lại:

- Dừng vào. Bây giờ là ban đêm nguy hiểm lắm. Chúng ta về đợi sáng mai sẽ vào.

- Phải đó. Chúng ta phải báo với chính quyền địa phương hỗ trợ. Biết đâu trong hang có kẻ xấu, chúng ta không thể chống chọi được.

- Tuyệt nói phải đó. Chúng mình về thôi.

Phong kéo tay Duy cùng Hồng và Tuyệt ra về. Trên đường đi, mọi người cứ im lặng làm không khí thêm nặng nề.

Về nhà Phong căn dặn:

- Các bạn hãy giữ kín chuyện thám thính trong hang kéo mọi người lo lắng nghe.

Cả ba người gật đầu:

- Biết rồi!

Đang nói chuyện thì nghe bên nhà gần đó tiếng lao xao than khóc. Phong giật mình bảo:

- Chúng ta chạy qua đó xem sao.

Đến nơi, trong nhà đã có mặt ông Rô cùng với mấy người trong làng.

- Việc gì vậy bác Rô?

Ông Rô trả lời Phong:

- Con gái của thím Xin bị mất tích. Cả nhà đang đi tìm nhưng người đâu chẳng thấy, chỉ thấy thau đồ và đôi dép bỏ lại.

Rồi thím ôm mặt khóc nức nở:

- Chắc nó đã bị “Cô gái cõi cộp” bắt đi rồi. Trời ơi! Tôi khổ quá, chỉ có nó để an ủi mà sống lúc tuổi già, nay nó đã bỏ tôi mà đi rồi.

- Thím đã trình báo với chính quyền chưa?

- Rồi. Nhưng chắc cũng chẳng ăn thua gì. Trong làng đã biết bao cô gái ra đi không trở lại. Con tôi chắc cũng phải chịu chung số phận ấy thôi.

Phong an ủi:

- Thím đừng lo. Chúng cháu sẽ vào rừng tìm cô ấy cho thím.

Ông Rô nhiệt tình:

- Chúng tôi sẽ cùng đi với các cháu.

Thím Sin xúc động:

- Cảm ơn. Cảm ơn mọi người. Tôi cũng đi.

- Thím đã quá mệt mỏi, hãy ở nhà chờ đợi đi.

Phong nắm tay thím Sin:

- Bác Rô nói phải đó thím Sin. Thím hãy ở nhà để chúng cháu đi.

Thím Sin mếu máo:

- Tôi ở nhà chờ tin mọi người nghe.

Phong dắt mọi người vào rừng đến chân núi vào hang mà cô gái cỡi cọp đã bay vào. Những bó đuốc cháy sáng rực, những tiếng gọi vang dội cả hang núi. Vô vọng, cuộc tìm kiếm hoàn toàn vô vọng. Đến sáng, mọi người thất vọng ra về trong nỗi đau mắt mát.

Thím Sin ngất đi khi biết rằng con gái mình sẽ đi mãi không về.

Chung quanh hai người là một bãi cỏ rộng, trong ánh sáng đêm trông vàng như màu bơ. Những cây cỏ thụ to mọc sừng sững chống lại những cơn bão rừng tàn khốc.

Mọi người trong làng đều không ngủ được vì sự mất tích của cô gái. Đêm nay trong làng tổ chức một buổi họp về phương án đề phòng và truy tìm sự thật. Cuộc họp kết thúc trưởng làng mời một buổi tiệc vì buổi sáng hôm nay thanh niên trong làng sẵn được con heo rừng thật to.

Phong dẫn Tuyết rời đám đông vào rừng, từng cơn gió mạnh ào ào lướt qua làm Tuyết khẽ rừng mình. Phong choàng cho Tuyết chiếc áo khoác của mình.

- Tuyết! Em nghĩ thế nào về câu chuyện huyền hoặc này?

- Em vẫn giữ ý kiến ban đầu.

- Em cũng cho rằng đây là một âm mưu.

- Phải. Ý anh thế nào?

- Anh cũng nghĩ như em và quyết tìm cho ra sự thật.

- Nhưng nguy hiểm lắm.

- Dù phải đem sinh mạng mình ra để đổi lấy sự bình an của dân lành anh cũng không ngại.

- Anh thật can đảm.

- Em biết không? Ngày xưa cha anh cũng là một chiến sĩ. Chỉ vì bảo vệ cho dân mà phải hy sinh. Anh quyết lòng sống không hổ thẹn với người đã khuất.

Tuyết nhìn Phong. Đôi mắt đen sâu thẳm nằm dưới hàng chân mày rậm. Một vầng trán cương nghị trên gương mặt thanh tao. Anh có một sức gọi cảm làm lòng cô xôn xao. Cùng học chung dưới một mái trường bao năm, vậy mà giờ đây cô mới nhận được tình cảm của mình.

- Anh nói gì sai mà em nhìn anh dữ vậy?
- Không? Em chỉ xúc động khi nghe anh kể về cha anh thôi.
- Mẹ anh thì lại càng tội nghiệp hơn. Từ ngày cha anh mất, bà đã sống đơn độc một mình, thân cò gầy yếu, tàn tảo nuôi con.
- Bác ấy sống vô cùng cao cả.
- Vì vậy anh nhất quyết không phụ tấm lòng của mẹ.
- Em thì may mắn hơn anh. Em được sống trong hạnh phúc với cha lẫn mẹ.
- Anh cũng rất ngưỡng mộ em. Là một tiểu thơ con của một vị giám đốc có uy danh trên thương trường mà lại dám đăng ký đi thực tế vùng rừng núi này.
- Em cũng chỉ muốn tìm hiểu và ngắm nhìn quê hương đất nước mình thôi. Rừng núi quê mình thật là đẹp phải không anh?
- Phải. Đêm rừng thật đẹp, thật quyến rũ. Em có ngửi được mùi hương nồng đượm và ngọt thơm của các loài hoa dại, cánh mỏng như sương đó không?
- Có.

Tuyết vui sướng thốt lên:

- Ánh trăng làm cho lòng người xao xuyến làm rung động những tình cảm thơ mộng thâm kín của tâm hồn. Trăng và hoa tuyết vời quá!

Trong cảm giác bèn bồng, Tuyết cảm thấy như vòng tay của Phong đang ôm lấy người cô. Cô chưa kịp phản ứng thì môi anh đã chạm vào môi cô thì thầm:

- Tuyết ơi! Anh yêu em!

Tuyết cảm thấy trái tim mình như rộng mở, đầy ắp tiếng thì thầm của tình yêu. Trong ánh trăng đêm huyền diệu, người cô run lên niềm rung động đầu đời.

- Phong! Em...
- Ra trường xong, anh sẽ đưa mẹ đến gặp gia đình em..
- Nhưng...
- Nhưng sao hả Tuyết?
- Phải giữ bí mật việc này không để cho Hồng và Duy biết.

Phong thở phào:

- Tưởng chuyện gì, anh xin tuyệt đối giữ bí mật.
- Mình đi cũng đã lâu rồi. Chúng ta quay về thôi.

Trong nỗi xúc động dịu dàng, hai con người yêu thương thấy lòng mình thanh thản nhẹ nhàng. Phúc chúc họ quên đi những cạm bẫy chung quanh, một đôi mắt đang ẩn sau rặng cây đang nhìn họ dò xét và bực dọc.

Đội hai người đi thật xa, đôi mắt ấy mới lộ ra cùng một con người mặc trên người bộ đồ dạ hành màu đen. Gương mặt che kín cũng bằng khăn đen.

Hắn đưa tay lên miệng huýt gió. Hai bóng đen khác xuất hiện cung kính:

- Thủ lĩnh!

Bóng đen khoát tay ra lệnh:

- Theo dõi bọn nó xem chúng nó là ai? Đến đây làm gì?

- Vâng, thưa thủ lĩnh.

- Tình hình trong hang thế nào?

- Rất ổn. Thủ lĩnh an tâm.

Bóng đen hứ nhẹ:

- An tâm! Tụi bay làm ăn thế nào mà sơ hở để lộ cửa hang cho chúng kéo đến quấy rầy. Vậy mà chúng bây còn nói đến hai tiếng an tâm được sao? Chúng bay tưởng ta là đứa con nít lên ba sao mà dễ ngọt?

- Xin thủ lĩnh bớt giận. Chúng ta sẽ cẩn thận hơn.

- Bọn bây cũng thừa biết vi phạm nội quy hình phạt sẽ khốc liệt như thế nào rồi chứ?

Hai bóng đen hoảng sợ quỳ xuống lạy:

- Xin thủ lĩnh tha mạng.

- Ta cho bọn bây một cơ hội đoái công mà chuộc tội.

- Đội ơn thủ lĩnh, xin thủ lĩnh chỉ dạy.

- Bằng mọi cách phải tiêu diệt bọn chúng.

- Tuân lệnh thủ lĩnh!

- Bọn bây đi đi!

- Xin đa tạ thủ lĩnh.

Nhìn theo bóng hai gã áo đen đã khuất sau cánh rừng già, bóng áo đen cười gằn:

- Kẻ nào cản trở công việc của ta, kẻ đó phải chết. Phải chết!

Bóng đen vung bàn tay chém vào khoảng không rồi cất tiếng cười vang vọng cả một góc rừng.

Loay hoay phụ giúp mọi người trong buổi tiệc, Hồng quay lại tìm Tuyết thì Tuyết đã mất dạng. Cô hỏi Duy:

- Duy, thấy Tuyết đâu không?

Duy lắc đầu:

- Không thấy. Mà cũng lạ, sao cũng chẳng thấy thằng Phong.

Hồng nguyệt dài:

- Vậy mà cũng không biết. Người ta rủ nhau đi tâm sự đó mà.

Duy vỡ lẽ:

- Thì ra thế. Hai người thật là bí mật.

- Chứ ai như Duy, lúc nào cũng oang oác cái miệng.

Duy lừ mắt:

- A! Cái cô này! Khi không lại mắng té tát vào mặt tôi như vậy?

Hồng cảm thấy sự quá đáng của mình nên giảng hòa:

- Xin lỗi Duy. Tại vì công việc tất bật Hồng hơi mệt nên nổi cáu. Duy đừng giận nghe.

- Không sao. Không sao. Ai nữ giận. Duy có điều Hồng mà nhăn nhó trông xấu lắm. Con gái thì phải duyên dáng, thùy mị, dịu dàng.

- Kệ người ta!

Nhìn Hồng mặt mày tiu ngiu, Duy cười to:

- Đó! Đó thấy chưa? Khuyết điểm không chừa.

- Thôi đi Duy!

Hồng quay lưng bỏ về. Duy nhìn theo cười, lắc đầu.

Hành động của hai người từ đầu cho đến giờ đều được một thanh niên kia theo dõi không bỏ sót. Đến khi Hồng băng ra đường chạy về, anh ta vội vã bám theo.

Hồng đang bước đi, cô chợt nghe tiếng bước chân hối hả sau lưng. Cô giật mình quay lại. Trước mặt cô là một thanh niên có mái tóc xoắn, bảnh trai nhưng rất ngẫu. Nét bụi đời, từng trải hiện lên trên gương mặt phong trần của anh ta.

- Anh là ai? Sao lại bám theo tôi?

Người thanh niên cười nhạt:

- Tại sao tôi phải bám theo cô? Đây là đường cái mà, mạnh ai nấy đi chứ.

Hồng đuối lý nhưng vẫn cố gượng:

- Nhưng tôi không thích anh đi sau lưng tôi như thế.

- Cô không phải người vùng này?

- Liên quan gì đến anh?

Người thanh niên khẽ nhưng mày rồi nói:

- Xin lỗi. Chào cô!

Hồng nhìn theo bước chân người thanh niên lòng dấy lên nỗi nghi ngờ.

- Anh ta là ai, thái độ hơi khác thường.

Còn đang phân vân thì tiếng cười của Tuyết vang lên sau lưng:

- Sao cảm anh ta lắm hay sao mà đứng nhìn theo ngẩn ngơ vậy?

Hồng hờn dỗi:

- Đừng suy bụng ta ra bụng người như thế. Mình không phải như bồ bỏ bạn mà đi riêng đâu.

Tuyết hơi bối rối:

- Mình đâu có định đi như thế, chẳng qua là...

- Chẳng qua là không thể cưỡng lại được lòng mình phải không?

Tuyết kêu lên:

- Hồng! Không phải vì mình đi vì việc riêng đâu. Anh Phong muốn đi dò xét hòng có kế hoạch cứu cô gái bị mất tích hôm qua

Hồng hốt hoảng:

- Sao không gọi mọi người cùng đi? Đi một mình nguy hiểm lắm.

- Chỉ là đi quan sát tình hình thôi.

- Nhưng chúng ta phải hỗ trợ chặt chẽ với nhau để hỗ trợ khi cần thiết.

- Trời khuya lắm rồi! Chúng ta vào nhà nghỉ đi. Ngày mai rồi sẽ tính.

- Như thế cũng được.

Đêm ấy, Hồng cứ trần trọc mãi không sao ngủ được. Trong đầu cô cứ loay quanh mãi những nghi vấn về người thanh niên. Anh ta là ai? Đến dự cuộc họp có ý đồ gì không? Anh ta chỉ lắng nghe mà không phát biểu ý kiến gì cả.

Mãi suy tư, Hồng chìm vào giấc ngủ mệt nhọc đến khi nghe tiếng chim hót líu lo của những chú chim rừng thì mặt trời đã len vào khe cửa, Tuyết và mọi người có lẽ đã lên nương.

Một mình Hồng lang thang ra bờ suối. Cô mềm người nằm ngã xuống bãi cỏ rậm nằm ở một khúc ngoặt của dòng suối. Cô ngắm nhìn dòng nước lấp lánh dưới ánh nắng. Trước cảnh dịu dàng của vùng đất mát mẻ và êm ả cô thích được cô đơn, ngồi im và ngồi lâu đến nỗi những con thỏ rừng dám nhảy nhót chạy qua ngay dưới chân cô.

Cô bỗng nghe thềm được ngâm mình trong dòng nước trong lành, mắt nhắm nhắm nhìn lên bầu trời xanh thẳm. Cô xuống suối bơi những sải dài thú vị. Khi đã no nê, cô leo lên những gành đá hái những bông hoa dại.

- Ôi chà!

Cô bỗng ôm chân kêu lên đau đớn. Chân cô bị lật ngang vì trượt chân trên gành đá đầy rong rêu.

- Cô có sao không?

Hồng ngạc nhiên:

- Sao anh lại ở đây?

- Cô chỉ cần biết là tôi không hề có ý theo dõi cô. Chân cô thế nào?

- Tôi đau lắm.

- Để tôi nắm chân cho cô nghe. Bàn chân cô bị trật khớp rồi.

- Cảm ơn anh.

- Cố gắng chịu đau nghe.

Một tiếng “rộp” vang lên. Hồng ôm chầm lấy ngực thét lên:

- Á! Đau quá!

- Xong rồi. Để tôi đưa cô về nghe. Ở đây lâu sẽ bị cảm lạnh đó.

Hồng lắc đầu:

- Tôi không đi nổi nữa.

- Tôi cũng cô về nhé!

- Như vậy bất tiện quá!

- Cô đang bệnh mà. Đừng quá câu nệ. Miễn sao lòng mình trong sáng thì không ngại gì cả.

Hồng xúc động:

- Anh thật là tốt. Anh tên gì? Chúng ta vẫn còn chưa biết tên nhau nữa.

- Tôi tên là Quốc. Còn cô?

- Tôi tên Hồng.

- Cô lên đây để làm gì?

- Tôi là sinh viên khoa sử học, lên đây sưu tầm tư liệu văn học để về làm luận án thi tốt nghiệp. Còn anh, anh hiện đang làm gì?

Quốc bối rối:

- Tôi là thợ săn chuyên săn thú rừng đem xuống bán cho các nhà hàng dưới phố.

- Anh có biết như vậy là phạm pháp không? Nhà nước nghiêm cấm việc săn bắn thú rừng, để bảo tồn các loài quý hiếm.

- Biết vậy, nhưng tôi không còn cách nào khác hơn. Đến nhà rồi, cô vào đi.

- Cảm ơn anh.

Hồng cả nhắc bước vào nhà với vẻ đau đớn. Quốc theo vào:

- Cô ở nhà một mình à?

- Mọi người đều lên nương cả rồi.

- Để tôi về lấy rượu thuốc gia truyền đến bóp cho cô. Nghỉ ngơi vài ngày sẽ khỏe ngay.

Hồng chưa kịp can ngăn thì Quốc đã vội chạy đi. Hồng mỉm cười một mình:

- Mình đã nghi oan cho người tốt rồi.

Một lát sau, Quốc đã trở lại. Anh vừa xoa nắn chân cho cô vừa động viên:

- Ráng chịu đau một chút. Bóp thuốc này sẽ hết thôi.

Hồng gọi ý:

- Anh Quốc nè! Anh thường hay vào rừng lắm phải không?

- Nghề nghiệp nên có lúc phải ở luôn trong ấy.

- Anh có thể giúp tôi một việc không?

- Việc gì cô cứ nói.

- Ở đây anh có nghe chuyện “Cô gái cỡi cọp” không?

Quốc đổi nét mặt nhưng cố giấu:

- Có nhưng cô Hồng quan tâm đến việc đó để làm gì?

- Điều Hồng quan tâm không phải là cô gái ấy mà là sự mất tích của các cô gái trong làng.

- Cô nên dưỡng bệnh đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

- Chừng nào tôi hết bệnh anh dẫn tôi đi xem mộ cô gái và hang cọp đó nghe.

Quốc hốt hoảng can ngăn:

- Không! Cô đừng đi vào đó, nguy hiểm lắm.

- Sao anh biết? Anh đã đến đó rồi à?

- Không. Tôi chỉ nghe dân làng bảo nhau như thế.

- Tôi phải đi vào trong ấy.

- Cô đừng đi!

- Tại sao?

- Tại vì tôi lo cho cô.

- Anh đừng lo. Chúng tôi có đông người không có vấn đề gì đâu.

Biết không thể can ngăn Hồng được, Quốc buồn bã:

- Tôi khuyên cáo cô cùng mọi người, đừng lân la đến đó nữa, sẽ rất nguy hiểm. Cô nằm nghỉ đi. Tôi về.

- Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.

Quốc quay mặt đi. Hồng bần khoăn suy nghĩ:

- Thái độ của anh ta thật kỳ lạ. Anh ta có liên quan gì đến chuyện “Cô gái cõi cạp” không? Nhất định cô sẽ lưu ý đến anh ta nhiều hơn.